

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 242573 van 20/10/2020”

nr. 241 850 van 5 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/b5
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 december 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat L. DENYS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 6 maart 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Op 28 september 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.3. Op 15 december 2017 verzocht de Dienst Vreemdelingenzaken het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om het statuut van vluchteling in te trekken en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

1.4. Verzoeker werd vervolgens op 23 september 2018 gehoord omdat uit zijn dossier bleek dat een nieuw element in verband met zijn vluchtelingenstatus in aanmerking moet worden genomen en dit nieuwe element de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ertoe zou kunnen brengen zijn vluchtelingenstatus in te trekken op basis van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

1.5. Op 12 november 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op 7 januari 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Chamjari, district Khas Kunar in Kunar. U bent van Pashtoense origine. U bent gehuwd en heeft vijf kinderen. U volgde een militaire opleiding in Kabul en u studeerde af als tweede luitenant. Gedurende 4 maanden werkte u in Jalalabad tot het regime van Najibullah viel en het leger in elkaar zakte. U keerde terug naar Kunar waar hij zich tot het jaar 2008 met landbouw bezig hield. In 2008 besloot u zich opnieuw aan te sluiten bij het leger en volgde u gedurende 4 maanden aan de Kabul Military Training Centre (KMTC) een opfrissingopleiding, waarna u in een militaire basis in het district Gresk in Helmand werd tewerk gesteld. U was tweede commandant van de company. In djedi 1388 (december 2010) viel de Taliban uw huis in Kunar aan waar u met uw familie woonde. De dag nadien vluchtte u naar Kabul om de mogelijkheden te onderzoeken om in Helmand een huis te huren. U verhuisde nadien met uw vrouw en kinderen naar Helmand. Jullie vestigden zich in het districtcentrum van Greshk. Op 2 delwa 1389 (januari 2011) viel de taliban ook dit huis aan. U vluchtte naar het kantoor van uw neef en vroeg de politie uw huis te bewaken. De dag nadien vertrok u naar Kabul, waar u een visum aanvraagde bij de Indische ambassade. Een week na het incident vloog u van Afghanistan naar India. U verklaart dat u in India uw paspoort heeft afgegeven aan de meegereisde smokkelaar. Vervolgens reisde u met het vliegtuig verder naar een onbekende bestemming. U verbleef hier drie dagen en reed hierna met de wagen naar België.

U kwam op 6 maart 2011 in België aan. De volgende dag ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde niet te kunnen terug keren naar Afghanistan omdat u vreest te zullen worden vermoord door de taliban. U legde documenten neer die uw activiteiten bij het leger dienden te staven. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kende u op 28 september 2011 de vluchtelingenstatus toe.

Na uw vertrek ging uw gezin bij uw ouders in Kunar wonen. In 2013 verhuisde uw familie naar Jalalabad. Uw vrouw en kinderen woonden daar bij uw ouders. Na de dood van uw ouders ging uw vrouw bij haar broer wonen, ook in Jalalabad.

In 2014 kwamen uw zonen via de procedure gezinshereniging in België toe. Uw dochters vervoegden u via gezinshereniging op 11 augustus 2018.

Uit informatie die aan het CGVS werd overgemaakt, blijkt dat u naar Afghanistan bent teruggekeerd. U werd op 9 december 2017 in de luchthaven van Düsseldorf aangetroffen komende van Kabul via Istanbul. U was in het bezit van een op 8 maart 2017 door België uitgereikt vluchtelingenpaspoort, en een vliegtuigticket voor een heen- en terugreis naar Kabul (heenreis op 9 november 2017, terugreis op 9 december 2017).

In een brief d.d. 15 december 2017 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het CGVS gevraagd om uw internationale beschermingsstatus te heroverwegen.

Met het oog op de mogelijke heroverweging van uw beschermingsstatus en om u de gelegenheid te geven op dit nieuwe element te reageren, werd u op 23 september 2018 door het CGVS uitgenodigd

voor een nieuw gehoor. De verwijzingen onder punt B van deze beslissing betreffen dit gehoor tenzij anders aangegeven.

U verklaarde dat u naar Afghanistan reisde, de dag nadat uw vader overleden was. Hoewel u niet naar de begrafenis van uw vader ging verklaarde u dat u naar Afghanistan diende te reizen omdat de dorpelingen zouden kwaad spreken over u als u het lijk van uw vader niet zou hebben gegroet.

U verklaarde verder dat u eerder twee maal vanuit België naar Pakistan bent gereisd. Zo reisde u eens op 5 augustus 2015 naar Pakistan om uw familie te bezoeken, die voor de gelegenheid ook naar daar was gereisd. Ook op 11 juli 2018 reisde u naar Pakistan, dit keer ging u uw dochters ophalen. U kwam samen met uw dochters België terug binnen op 11 augustus 2018.

U verklaart de vluchtelingenstatus te willen behouden. U wijst op de moeilijke veiligheidssituatie in Afghanistan. Ter staving van uw verklaringen legt u uw vluchtelingenpaspoort voor waaruit blijkt dat u naar Pakistan reisde op 11 juli 2018 en terug aan kwam in België op 11 augustus 2018. Ook legt u een kopie neer van een attest in verband met de dood van uw vader opgesteld door het Hassanzai Curative Hospital te Jalalabad, vliegtuigtickets m.b.t. uw reis naar Pakistan in 2018, het paspoort van uw dochter M. F., alsook haar bewijs van inschrijving in Luik.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

De informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, toont aan dat u naar uw land van herkomst bent teruggereisd. Uw persoonlijke gedrag, meer bepaald uw terugkeer naar Afghanistan, valt niet te rijmen met uw beweerde vrees voor vervolging door de taliban omwille van uw voormalige activiteiten voor het Afghaanse leger. Hoewel u ook nu nog beweert dat u de taliban en Daesh vreest (CGVS, 12), blijkt toch dat dit u er niet van weerhouden heeft naar Kabul terug te reizen en gedurende een maand in Afghanistan te verblijven. Het CGVS ziet niet in hoe zulks valt te verenigen met een gepronounced vrees voor vervolging.

Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 23 september 2018 gehoord door het CGVS.

De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus echter niet wettigen.

U geeft toe dat u naar Afghanistan terugkeerde en verklaart hierover dat u zich genoodzaakt voelde om naar Afghanistan te reizen omdat u vernomen had dat uw vader was overleden. U slaagt er echter niet in om dit aannemelijk te maken. U verklaart immers expliciet dat u uw vlucht boekte naar Afghanistan nadat u het nieuws heeft gekregen over het overlijden van uw vader (CGVS, 3). Uw vader zou overleden zijn op 8 november 2017. Echter uit de boekingsgegevens van uw vliegtuigticket (zie blauwe map, gehecht aan het Grenzpolizeilicher Bericht) blijkt dat u uw vlucht heeft geboekt op 3 november 2017, dus voor het door u opgegeven tijdstip van het overlijden van uw vader, hetgeen er op wijst dat zijn dood niet de rechtstreekse aanleiding was voor uw reis naar Afghanistan. Bovendien, wanneer u aangetroffen wordt op de luchthaven van Düsseldorf en u gevraagd werd naar het doel van uw reis verklaart u de grenspolitie dat u naar Afghanistan reisde om uw vrouw en kinderen te bezoeken en dat u dit regelmatig doet (Grenzpolizeilicher Bericht, 3). U maakte op geen enkel moment melding van het overlijden van uw vader, wat er opnieuw op wijst dat dit niet de reden was van uw terugreis. Daarnaast stelt het CGVS vast dat u geen officiële documenten voorlegt die het overlijden van uw vader staven. Het enige document dat u voorlegt is een kopie van een attest van het ziekenhuis, waarvan de authenticiteit niet kan vastgesteld worden. Als u naar officiële documenten wordt gevraagd verklaart u dat men hiervoor met het attest van het ziekenhuis naar het ministerie van buitenlandse zaken moet gaan om het te legaliseren en u stelt hierover dat er niemand is om dit te doen (CGVS, 3). Hierin kan u

niet gevolgd worden aangezien u zelf heeft verklaard nog een oom en een schoonbroer in Afghanistan te hebben. En ook u verbleef gedurende een maand in Afghanistan maar ondernam geen enkele stap om officiële stukken aangaande het overlijden van uw vader te bekomen. Hierover verklaart u dat dit veel tijd in beslag neemt en dat u niet dacht dat dit nodig zou zijn (CGVS, 12). Ook dit kan niet gevolgd worden, aangezien u er zich terdege van bewust was dat uw reis naar Afghanistan problemen kon stellen voor uw status in België. Zo verklaart u dat u wist dat naar Afghanistan reizen illegaal was en heeft u bewust gekozen om via Düsseldorf te reizen omdat ze u in Brussel mogelijk zouden kunnen tegenhouden (CGVS, 2-3). Bovendien is het uiterst frappant dat u stelt dat uw aanwezigheid in Afghanistan noodzakelijk was omdat er geen mannelijke familie meer was in Afghanistan om te helpen bij de begrafenis van uw vader terwijl u eveneens verklaart dat uw oom het lijk van uw vader heeft meegenomen naar zijn dorp van herkomst. En buiten deze oom is er ook uw schoonbroer die in Jalalabad woont, samen met uw vrouw. Als u wordt gevraagd waarom uw aanwezigheid dan wel nodig was gezien deze mensen er waren heeft u het over het feit dat u naar het land moest gaan waar uw vader was overleden en stelt u dat als u dat niet doet, mensen erover gaan praten (CGVS, 11). Dat u terugkeert naar de plaats waar u stelt vervolgd te worden om redenen dat u wilt vermijden dat mensen gaan roddelen over u is niet ernstig te noemen. Het CGVS komt tot slotsom dat de reden die u inroept om uw terugkeer naar Afghanistan te rechtvaardigen, nl. het overlijden van uw vader, niet geloofwaardig wordt geacht.

Vervolgens merkt het CGVS op dat uw verklaringen over uw reisdocumenten eveneens ongeloofwaardig zijn. Zo stelt u dat u naar en uit Afghanistan reisde met het vluchtelingenpaspoort dat uitgereikt is in België en dat dit paspoort niet werd afgestempeld bij het uitreizen uit de Europese Unie. Verder verklaarde u dat u om toegang te krijgen tot het Afghaanse grondgebied geen specifieke documenten nodig had. U verklaarde dat de Afghaanse autoriteiten het voldoende vinden dat u Pashtou sprak. Ook verklaarde u dat u bij binnenkomst een document heeft gekregen dat afgestempeld werd bij uw inreis en vervolgens ook bij uw uitreis. Dit papier zou bij uw uitreis ingehouden zijn (CGVS, 10). Hieromtrent merkt het CGVS op dat het onmogelijk is dat u bij het verlaten van de Europese Unie geen uitreisstempel ontving. Iedere persoon die de Unie verlaat wordt door de grenspolitie gecontroleerd en enkel Europese Unieonderdanen ontvangen geen exit stempels. Vervolgens blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat Afghanen die Afghanistan binnenkomen wel degelijk in het bezit moeten zijn van Afghaanse identiteitsdocumenten, zoals een taskara. Praktijken met een document dat bij in- en uitreis worden afgestempeld zijn niet gekend (zie landeninformatie in de blauwe map). Op de vraag of u over een ander paspoort beschikt antwoordt u ontkennend, ook nadat u bent gewezen op uw plicht tot medewerking (CGVS, 10). Nochtans kan uit bovenstaande vaststellingen alleen maar geconcludeerd worden dat u niet met uw Belgisch vluchtelingenpaspoort heeft gereisd en dat u bijgevolg nog over een ander internationaal reisdocument moet beschikken. Door dit paspoort niet voor te leggen weigert u mee te werken en houdt u essentiële informatie achter, informatie die uiterst relevant is voor het beoordelen van uw nood aan bescherming. Gezien uw verklaring bij de grenspolitie in Duitsland dat u uw familie regelmatig bezoekt en gezien het feit dat u een ander internationaal reisdocument achterhoudt is er een sterk vermoeden dat u vaker naar Afghanistan reist dan u zelf aangeeft, hetgeen er op wijst dat u geen vrees koestert in Afghanistan.

Bovendien is het erg opvallend dat u stelt dat u wanneer u naar Pakistan reisde de juiste veiligheidsmaatregelen nam om niet opnieuw te worden aangevallen (CGVS, 9) maar dan toch beslist om terug te keren naar uw land van herkomst, de plaats waar u vervolgd werd, zonder hier geloofwaardige noodzakelijke redenen voor te hebben. Dat er geen sprake is van een reële vrees in Afghanistan blijkt ook uit uw verklaringen over uw verblijf in Afghanistan van 9 november 2017 tot 9 december 2017. U verklaart dat u bij aankomst in Afghanistan even in Kabul bleef en daarna enkele dagen naar Jalalabad ging. Hierop ging u terug naar Kabul waar u bij verschillende familieleden verbleef. U ging ook samen met uw familieleden naar verschillende plekken in Kabul (CGVS, 10-11). U verklaart expliciet dat u gedurende uw verblijf geen problemen heeft ondervonden. U zegt dat u waarschijnlijk wel problemen zou hebben ondervonden moest u teruggekeerd zijn naar Kunar of als u op één plek zou gebleven zijn, maar als u gevraagd wordt om welke redenen u dat denkt verwijst u enkel naar de gebeurtenissen van voor uw vertrek uit Afghanistan. Specifieke redenen waarom u zes jaar na uw vertrek uit Afghanistan zou worden geviséerd haalt u niet aan (CGVS, 12). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u zich vrij durfde te bewegen tussen Jalalabad en Kabul en in Kabul zelf. Wanneer u gevraagd wordt naar uw vrees bij terugkeer zegt u wel de Taliban en Daesh te vrezen maar heeft u het over de algemene veiligheidssituatie. Wanneer u de vraag wordt gesteld waarom u van mening bent dat u uw statuut van erkende vluchteling dient te behouden zegt u dat de situatie in Afghanistan ongeschikt is en moest die ooit beter worden, dat het een andere zaak zou zijn. Andere redenen om uw status te behouden kan u niet noemen (CGVS, 12-13). U haalt met andere woorden geen concrete elementen

aan die er op wijzen dat er in uwen hoofde sprake is van een vrees tot vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

U keerde na de toekenning van uw vluchtelingenstatus terug naar uw land van herkomst. Dit persoonlijk gedrag wijst erop dat u geen vervolging vreest in uw land van herkomst om welke reden dan ook. Uw terugkeer ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees op flagrante wijze. U toont op geen enkele manier aan dat uw terugkeer naar Afghanistan strikt noodzakelijk was. U maakte geenszins aannemelijk er nu nog een vrees voor vervolging te koesteren. Deze vaststellingen wijzen erop dat u de asielinstanties heeft misleid wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door u aangehaalde risico voor vervolging. Uw vluchtelingenstatus wordt bijgevolg ingetrokken op grond van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politieke diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken

gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een

zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. U bent immers vertrouwd met de stad omdat u er zelf nog heeft gewoond (CGVS 23 september 2011, 3) en opleidingen heeft gevolgd (CGVS 23 september 2011, 5). Ook voor uw vertrek uit Afghanistan in 2011 verbleef u in de stad Kabul (CGVS 23 september 2011, 13), net als toen u in 2017 terugkeerde. Daarnaast beschikt u over een familiaal netwerk in de stad Kabul. Zo woont uw schoonzus er en ook uw oom (CGVS, 4). Uw schoonbroer en uw schoonouders hebben eveneens in Kabul gewoond en uw schoonbroer komt voor zijn werk vaak in Kabul (CGVS 1, 4-6), waardoor er mag verondersteld worden dat ook zij daar over een netwerk beschikken. Bovendien verklaart u zelf dat de financiële situatie van uw familie goed is (CGVS, 6), zodat u ook op dit vlak kan ondersteund worden. Men kan dus concluderen dat u in de mogelijkheid bent om in Kabul een bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u enkel dat de veiligheidssituatie in Kabul niet goed is (CGVS, 13). U verbleef echter in 2017 bijna een maand in Kabul, en dit zonder problemen. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond maakt u niet aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen, zodat deze opmerking niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kan worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Er zijn geen documenten voor handen die iets vermogen te veranderen aan bovenstaande appreciatie. Over het attest van het ziekenhuis in Jalalabad werd hoger al vermeld dat het een kopie betreft en dus weinig bewijswaarde kent. Bovendien moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief. De vaststellingen gedaan over uw vluchtelingenpaspoort werden eveneens al hoger in de beslissing vermeld. Vliegtuigtickets aangaande uw vlucht naar Abu Dabi, het paspoort en het bewijs van inschrijving op naam van uw dochter F. hebben geen uitstaans met uw vrees om vervolging of redenen met betrekking tot het behoud van uw status.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 55/3, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In de ontwikkeling van zijn middel voert verzoeker bovendien nog de schending aan van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In wat zich lijkt aan te dienen als een derde middel stuurt verzoeker aan op de schending van artikel 58/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: het overlijdensattest van zijn vader (stuk 2) en het rapport “*UNHCR. Afghanistan. Compilation of Country of Origin Information (COI) Relevant for Assessing the Availability of an Internal Flight, Relocation or Protection Alternative (IFA/IRA/IPA) to Kabul*” van December 2019 (stuk 3).

Op 14 september 2020 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij refereert aan de COI Focus “*Afghanistan: Security situation in Kabul City*” van 8 april 2020.

Ter zitting van 23 september 2020 dient verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet twee aanvullende nota's in waarbij hij de volgende nieuwe stukken voegt:

- bij de eerste aanvullende nota voegt hij de COI Focus van 8 april 2020 toe die ook door de verwerende partij werd voorgelegd en het “*Afghanistan Protection of civilians in armed conflict Midyear report: 1 january – 30 juni 2020*” van UNAMA van juli 2020;

- bij de tweede aanvullende nota voegt verzoeker volgende stukken:

- ° een kopie van een overlijdensakte van verzoekers vader met Franse vertaling;

- ° een kopie van de enveloppe waarin dit stuk vanuit Afghanistan naar verzoeker in België werd verstuurd op 24 december 2019;

- ° een kopie van een verklaring opgesteld door het dorpshoofd van het overlijden van verzoekers vader met vertaling;

- ° een kopie van de enveloppe waarin dit stuk vanuit Afghanistan naar verzoeker in België werd verstuurd op 31 januari 2020.

De originelen van deze stukken worden ter zitting getoond.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Intrekking van de vluchtelingenstatus

2.3.1.1. In de bestreden beslissing wordt de vluchtelingenstatus die aan verzoeker toegekend was, ingetrokken omdat verzoekers persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden redenen voor zijn terugkeer naar Afghanistan, meer bepaald het overlijden van zijn vader vermits (1) hij uitdrukkelijk stelt dat hij zijn vlucht naar Afghanistan boekte nadat hij het nieuws van het overlijden van zijn vader op 8 november 2017 te horen kreeg, terwijl blijkt dat hij zijn vlucht heeft geboekt op 3 november 2017, (2) verzoeker ten aanzien van de grenspolitie te Düsseldorf als doel van zijn reis naar voorschuffte dat hij zijn vrouw en kinderen ging bezoeken, hetgeen hij regelmatig doet en geen melding maakte van het overlijden van zijn vader, (3) verzoeker geen enkel officieel attest voorlegt dat het overlijden van zijn vader kan staven en hij geen geloofwaardige en/of overtuigende verklaringen aflegt met betrekking tot het ontbreken ervan; (ii) verzoekers verklaringen over zijn reisdocumenten ongeloofwaardig zijn en doen vermoeden dat hij een ander internationaal reisdocument achterhoudt, hetgeen op zijn beurt het vermoeden sterkt dat hij vaker naar Afghanistan reist dan hij zelf aangeeft; (iii) de vaststelling dat hij gedurende zijn verblijf van een maand in Afghanistan geen problemen heeft gekend, dat hij zich vrij tussen Kabul en Jalalabad, alsook in Kabul zelf durfde te bewegen en hij, gepeild naar zijn vrees bij terugkeer, verwijst naar de algemene veiligheidssituatie en erop wijst dat er in zijn hoofde geen concrete elementen aanwezig zijn die erop duiden dat hij een vrees tot vervolging koestert bij een terugkeer naar Afghanistan en (iv) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze een ander licht kunnen werpen op deze appreciatie.

2.3.1.2. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1 § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in:*

(...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”

Artikel 55/3/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 8 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015).

In artikel 2 van deze wet wordt gesteld dat deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van (onder andere) de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Inzake het ‘persoonlijke gedrag’ dat de intrekking van de vluchtelingenstatus tot gevolg heeft, stelt de Memorie van Toelichting: *“Het CGVS moet ook de vluchtelingenstatus intrekken wanneer die status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status. Het CGVS moet de vluchtelingenstatus eveneens intrekken als het gedrag van de houder van de status er later op wijst dat hij ab initio geen vrees koestert en daardoor wordt bewezen dat de vluchtelingenstatus hem indertijd ten onrechte werd toegekend. Artikel 57/6, 7° van de huidige wet voorzorg reeds in die verplichting.”* (Parl. St., Kamer, 2014-2015, 1197/001, p. 21-22).

Het voormalig artikel 57/6, 7° waarnaar de Memorie van Toelichting verwijst, bepaalde dat de verweerder bevoegd was: *“om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest”.*

Artikel 55/3/1 kan aanzien worden als de omzetting van artikel 14 van voornoemde richtlijn. De Memorie van Toelichting stelt: *“Dit nieuwe artikel dat een nieuw artikel 55/3/1 aan de wet toevoegt, omvat alle hypothesen waarin het CGVS de vluchtelingenstatus volgens Richtlijn 2011/95/EU kan of moet intrekken.”* (Parl. St., Kamer, 2014-2015, 1197/001, p. 18). Artikel 14 van de Richtlijn 2011/95/EU betreft de *“Intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus”* en luidt als volgt:

“1. Met betrekking tot verzoeken om internationale bescherming die zijn ingediend na de inwerkingtreding van Richtlijn 2004/83/EG, trekken de lidstaten de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie verleende vluchtelingenstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze in, beëindigen zij deze of weigeren zij deze te verlengen indien hij volgens de criteria van artikel 11 geen vluchteling meer is.

2. Onverminderd de plicht van de vluchteling uit hoofde van artikel 4, lid 1, om melding te maken van alle relevante feiten en alle relevante documenten waarover hij beschikt, over te leggen, toont de lidstaat die de vluchtelingenstatus heeft verleend per geval aan dat de betrokken persoon geen vluchteling meer is of dat nooit geweest is, overeenkomstig lid 1.

3. De lidstaten trekken de vluchtelingenstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen indien, nadat hem de vluchtelingenstatus is verleend, door de betrokken lidstaat wordt vastgesteld dat:

a) hij op grond van artikel 12 van de vluchtelingenstatus uitgesloten is of had moeten zijn;

b) hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlenging van de vluchtelingenstatus.

4. (...)
5. (...)
6. (...)"

Artikel 14, derde lid, b) van de Richtlijn 2011/95/EU wordt omgezet in artikel 55/3/1, § 2, 2° maar de Belgische wetgever voegt daaraan toe *"of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest"*.

Artikel 55/3/1, § 2, 2° beoogt aldus de samenvoeging van artikel 14, derde lid, b) van de Richtlijn 2011/95/EU en (blijkens de Memorie van Toelichting) artikel 57/6, 7° van de Vreemdelingenwet zoals dit gold tot de wetswijzing ingevolge de voormelde wet van 10 augustus 2015.

Uit de Memorie van Toelichting inzake artikel 55/3/1, § 2, 2° blijkt dat de intrekking van de vluchtelingenstatus omwille van het persoonlijk gedrag een *ex tunc* benadering vergt. De Memorie van Toelichting stelt: *"Het CGVS moet de vluchtelingenstatus eveneens intrekken als het gedrag van de houder van de status er later op wijst dat hij ab initio geen vrees koestert en daardoor wordt bewezen dat de vluchtelingenstatus hem indertijd ten onrechte werd toegekend."* (Parl. St., Kamer, 2014-2015, 1197/001, p. 22).

De verwijzing naar de vrees die *ab initio* werd gekoesterd en de toekenning van de status *"indertijd"*, behelst een beoordeling *ex tunc* wanneer later overwogen wordt om de vluchtelingenstatus in trekken.

Nergens uit de bestreden beslissing kan blijken dat de commissaris-generaal thans de vervolgingen die verzoeker heeft ondergaan en die geleid hebben tot zijn vlucht uit Afghanistan in twijfel trekt en betwist dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aanwezig was toen hij in 2011 erkend werd als vluchteling. Integendeel, de commissaris-generaal stelt: *"U maakte geenszins aannemelijk er nu nog een vrees voor vervolging te koesteren"*. Ook de Raad ontwaart in de informatie waarop hij vermag acht te slaan geen elementen die kunnen leiden tot het besluit dat verzoekers huidige gedrag – het vrijwillig terugkeren naar Afghanistan – aantoont dat in zijn hoofde *ab initio* geen gegronde vrees voor vervolging aanwezig was en dat hij aldus in 2011 ten onrechte als vluchteling zou zijn erkend.

Derhalve kan de commissaris-generaal *in casu* op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet niet zijn overgegaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus die op 28 september 2011 werd toegekend.

2.3.2. Opheffing van de vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Wel kan de vluchtelingenstatus mogelijk worden opgeheven op basis van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet. Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet verwijst naar de gronden voor de opheffing van de vluchtelingenstatus. In dit artikel wordt het volgende bepaald:

"Een vreemdeling houdt op vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Bij toepassing van artikel 1 C (5) en (6) van voormeld verdrag dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een vluchteling die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen."

Artikel 1, C van het Vluchtelingenverdrag bepaalt:

"Dit Verdrag houdt op van toepassing te zijn op elke persoon die valt onder de bepalingen van afdeling A, indien:

- 1. Hij vrijwillig wederom de bescherming inroept van het land waarvan hij de nationaliteit bezit;*
- 2. Hij, indien hij zijn nationaliteit had verloren, deze vrijwillig heeft herkregen;*
- 3. Hij een nieuwe nationaliteit heeft verkregen en de bescherming geniet van het land waarvan hij de nieuwe nationaliteit bezit;*
- 4. Hij zich vrijwillig opnieuw heeft gevestigd in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij uit vrees voor vervolging verblijf hield;*

5. Hij niet langer kan blijven weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan. Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen;

6. Hij, indien hij geen nationaliteit bezit, kan terugkeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan. Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, terug te keren.”

De opheffingsgronden zoals ze in artikel 1, C van het Vluchtelingenverdrag zijn vastgelegd, worden hernomen in artikel 11 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU, dat handelt over de beëindiging van de vluchtelingenstatus en luidt als volgt:

“1. Een onderdaan van een derde land of staatloze houdt op vluchteling te zijn wanneer hij:

a) vrijwillig opnieuw de bescherming inroept van het land van zijn nationaliteit; of

b) na verlies van zijn nationaliteit deze vrijwillig opnieuw heeft verworven; of

c) een nieuwe nationaliteit heeft verworven en de bescherming geniet van het land van zijn nieuwe nationaliteit; of

d) zich vrijwillig opnieuw gevestigd heeft in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij zich bevond uit vrees voor vervolging; of

e) omdat de omstandigheden in verband waarmee hij als vluchteling werd erkend, hebben opgehouden te bestaan, niet langer kan weigeren zich onder de bescherming te stellen van het land van zijn nationaliteit; of

f) indien hij staatloos is, kan terugkeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij als vluchteling is erkend, hebben opgehouden te bestaan.

2. Bij de toepassing van de punten e) en f) van lid 1, gaan de lidstaten na of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.

3. De punten e) en f) van lid 1 zijn niet van toepassing op een vluchteling die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

2.3.2.2. De Raad merkt op dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat verzoeker vrijwillig terugkeerde naar Afghanistan. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 december 2017 op de hoogte werd gebracht van het feit dat verzoeker in 2017 naar Afghanistan is teruggekeerd en daar heeft verbleven van 9 november 2017 tot 9 december 2017. Deze feiten worden door verzoeker niet betwist. De Raad is van oordeel dat verzoekers gedrag –het feit dat hij vrijwillig en voor periode van een maand terugkeerde naar Afghanistan in 2017, waardoor hij vrijwillig opnieuw de bescherming heeft ingeroepen van het land van zijn nationaliteit–aantoont dat hij actueel niet langer een vrees voor vervolging heeft en hij derhalve geen vluchteling meer is.

De redenen die verzoeker aanhaalt voor zijn terugkeer naar Afghanistan zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het ‘vrijwillige karakter’ van deze terugkeer, noch aan het besluit dat hij zich opnieuw onder de bescherming heeft geplaatst van het land van zijn nationaliteit.

2.3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de feitelijke vaststellingen vermeld onder punt 2.3.1.1., die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze zaken aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het volharden in het feit dat uitzonderlijke omstandigheden hem dwongen terug te keren naar Afghanistan, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee verzoeker niet vermag de feitelijke appreciatie om te buigen.

2.3.2.3.1. Verzoeker benadrukt dat de enige reden voor zijn terugkeer naar Afghanistan het overlijden van zijn vader betreft. Hij beperkt zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee hij geen afbreuk doet aan de feitelijke vaststellingen van de bestreden beslissing waar dienaangaande wordt overwogen als volgt:

“U geeft toe dat u naar Afghanistan terugkeerde en verklaart hierover dat u zich genoodzaakt voelde om naar Afghanistan te reizen omdat u vernomen had dat uw vader was overleden. U slaagt er echter niet in om dit aannemelijk te maken. U verklaart immers expliciet dat u uw vlucht boekte naar Afghanistan nadat u het nieuws heeft gekregen over het overlijden van uw vader (CGVS, 3). Uw vader zou overleden zijn op 8 november 2017. Echter uit de boekingsgegevens van uw vliegtuigticket (zie blauwe map, gehecht aan het Grenzpolizeilicher Bericht) blijkt dat u uw vlucht heeft geboekt op 3 november 2017, dus voor het door u opgegeven tijdstip van het overlijden van uw vader, hetgeen er op wijst dat zijn dood niet de rechtstreekse aanleiding was voor uw reis naar Afghanistan. Bovendien, wanneer u aangetroffen wordt op de luchthaven van Düsseldorf en u gevraagd werd naar het doel van uw reis verklaart u de grenspolitie dat u naar Afghanistan reisde om uw vrouw en kinderen te bezoeken en dat u dit regelmatig doet (Grenzpolizeilicher Bericht, 3). U maakte op geen enkel moment melding van het overlijden van uw vader, wat er opnieuw op wijst dat dit niet de reden was van uw terugreis. Daarnaast stelt het CGVS vast dat u geen officiële documenten voorlegt die het overlijden van uw vader staven. Het enige document dat u voorlegt is een kopie van een attest van het ziekenhuis, waarvan de authenticiteit niet kan vastgesteld worden. Als u naar officiële documenten wordt gevraagd verklaart u dat men hiervoor met het attest van het ziekenhuis naar het ministerie van buitenlandse zaken moet gaan om het te legaliseren en u stelt hierover dat er niemand is om dit te doen (CGVS, 3). Hierin kan u niet gevolgd worden aangezien u zelf heeft verklaard nog een oom en een schoonbroer in Afghanistan te hebben. En ook u verbleef gedurende een maand in Afghanistan maar ondernam geen enkele stap om officiële stukken aangaande het overlijden van uw vader te bekomen. Hierover verklaart u dat dit veel tijd in beslag neemt en dat u niet dacht dat dit nodig zou zijn (CGVS, 12). Ook dit kan niet gevolgd worden, aangezien u er zich terdege van bewust was dat uw reis naar Afghanistan problemen kon stellen voor uw status in België. Zo verklaart u dat u wist dat naar Afghanistan reizen illegaal was en heeft u bewust gekozen om via Düsseldorf te reizen omdat ze u in Brussel mogelijk zouden kunnen tegenhouden (CGVS, 2-3). Bovendien is het uiterst frappant dat u stelt dat uw aanwezigheid in Afghanistan noodzakelijk was omdat er geen mannelijke familie meer was in Afghanistan om te helpen bij de begrafenis van uw vader terwijl u eveneens verklaart dat uw oom het lijk van uw vader heeft meegenomen naar zijn dorp van herkomst. En buiten deze oom is er ook uw schoonbroer die in Jalalabad woont, samen met uw vrouw. Als u wordt gevraagd waarom uw aanwezigheid dan wel nodig was gezien deze mensen er waren heeft u het over het feit dat u naar het land moest gaan waar uw vader was overleden en stelt u dat als u dat niet doet, mensen erover gaan praten (CGVS, 11). Dat u terugkeert naar de plaats waar u stelt vervolgd te worden om redenen dat u wilt vermijden dat mensen gaan roddelen over u is niet ernstig te noemen. Het CGVS komt tot slotsom dat de reden die u inroep om uw terugkeer naar Afghanistan te rechtvaardigen, nl. het overlijden van uw vader, niet geloofwaardig wordt geacht.”

Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem niet geconfronteerd heeft met het feit dat zijn vliegtuigticket reeds op 3 november 2017 werd geboekt, terwijl zijn vader slechts op 8 november 2017 is overleden en hij verwijst naar artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit artikel luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”* In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt echter uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

Waar verzoeker beargumenteert dat zijn familie hem begin november meedeelde dat zijn vader ernstig ziek was geworden en moest worden overgebracht naar het ziekenhuis, dat zijn vader in coma lag wat voor verzoeker betekende dat hij dood was, slaagt hij er niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde ongeloofwaardigheid toe te dekken. De Raad kan na lezing van de notities van het

persoonlijk onderhoud immers slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van *post factum*-verklaringen die niet de minste steun vinden in de verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (administratief dossier, stuk 5, p. 11) en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Aangaande (het gebrek aan) bewijs van het overlijden van zijn vader, betoogt verzoeker dat de procedure om een overlijdenscertificaat te verkrijgen langer duurt dan één maand en dat bovendien enkel mannen dergelijke documenten kunnen verkrijgen in Afghanistan, doch dat *“familieleden vaak een verwaarloosbare rol spelen”* waartoe hij verwijst naar het aan het verzoekschrift gevoegde rapport *“UNHCR. Afghanistan. Compilation of Country of Origin Information (COI) Relevant for Assessing the Availability of an Internal Flight, Relocation or Protection Alternative (IFA/IRA/IPA) to Kabul”* van december 2019 (stuk 3). De Raad wijst erop dat verzoeker zich met de argumentatie in het verzoekschrift in wezen beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen, nu de door hem aangehaalde informatie immers betrekking heeft op eventuele ondersteuning door familieleden bij (her)vestiging in de stad Kabul, doch geenszins handelt over het verkrijgen van documenten zoals een overlijdensakte.

Met het opnieuw bijbrengen van de kopie van het attest van het ziekenhuis inzake het overlijden van verzoekers vader (verzoekschrift, stuk 2), brengt verzoeker geen enkel argument bij om de vaststellingen met betrekking tot dit stuk te verklaren of te weerleggen. Bijgevolg brengt verzoeker ook in het verzoekschrift geen enkel valabel argument aan om het gebrek aan officiële documenten die het overlijden van zijn vader zouden kunnen staven, te verschonen of te vergoelijken.

Bij de tweede aanvullende nota voegt verzoeker een ongedateerd overlijdensattest uitgegeven door het Ministerie van volksgezondheid van Afghanistan, afdeling volksgezondheid van de provincie Nangarhar, waarin wordt vermeld dat verzoekers vader op 17/08/1396, wat overeenstemt met 8 november 2017, is overleden, dat het lichaam daar 48 uur bewaard werd en dat op 19/08/1396, wat overeenstemt met 10 november 2017, het lichaam aan de familie werd toevertrouwd en de overlijdensakte werd afgeleverd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Afghanistan *“Corruptie en valse documenten”* van 21 november 2017) blijkt dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Dit alles maakt dat aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Nog daargelaten dit gegeven, wordt opgemerkt dat dit attest vermeldt dat verzoekers vader is overleden op 8 november 2017. Bijgevolg houdt de vaststelling in de bestreden beslissing stand dat verzoeker verklaarde dat hij na het vernemen van het overlijden van zijn vader op 8 november 2017 een vlucht boekte, terwijl uit de boekingsgegevens van zijn vliegticket blijkt dat hij zijn vlucht reeds heeft geboekt op 3 november 2017. Verzoekers verweer tegen dit motief werd hierboven reeds weerlegd.

Bij de tweede aanvullende nota voegt verzoeker ook een verklaring van het dorpshoofd toe waarin vermeld wordt dat verzoekers vader als gevolg van een ziekte is overleden in het hospitaal in de provincie Nangarhar op 17-8-1396 wat overeenstemt met 8 november 2017 en werd begraven in zijn dorp in de provincie Kunar op 19-8-1396 wat overeenstemt met 10 november 2017. Ook hier wordt herhaald dat aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend en dat het opmerkelijk is dat een dorpshoofd zelf in een eigen verklaring reeds de omzetting maakt van de Afghaanse kalender naar de westerse kalender. Wat er ook van zij, dit stuk doet evenmin afbreuk aan het gegeven dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker verklaarde dat hij na het vernemen van het overlijden van zijn vader op 8 november 2017 een vlucht boekte, terwijl uit de boekingsgegevens van zijn vliegticket blijkt dat hij zijn vlucht reeds heeft geboekt op 3 november 2017, stand houdt.

Dat de bewijslast, zoals vervat in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, *in casu* niet van toepassing zou zijn en uitsluitend op de schouders van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou rusten in het kader van een intrekking of opheffing van de vluchtelingenstatus, zoals verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, kan allerminst gevolgd worden. De Raad wijst er immers op dat ook in het kader van het onderzoek naar een eventuele intrekking of opheffing van de vluchtelingenstatus de bewijslast en de medewerkingsplicht op de schouders van verzoeker rusten.

Deze bewijslast en medewerkingsplicht worden omschreven in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn). Dit volgt overigens onder meer uitdrukkelijk uit het door verzoeker aangehaalde artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn, waarin staat te lezen als volgt:

"(...)

2. Onverminderd de plicht van de vluchteling uit hoofde van artikel 4, lid 1, om melding te maken van alle relevante feiten en alle relevante documenten waarover hij beschikt, over te leggen, toont de lidstaat die de vluchtelingenstatus heeft verleend per geval aan dat de betrokken persoon geen vluchteling meer is of dat nooit geweest is, overeenkomstig lid 1.(eigen onderlijnen)

(...)". Bijgevolg kan verzoeker dan ook niet ernstig voorhouden dat het aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt om het ziekenhuis waar zijn vader is overleden, of andere instanties te contacteren om het gegeven van diens overlijden na te gaan. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de instanties die met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belast zijn immers de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te verkrijgen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

Het enkele gegeven dat verzoekers vader 71 jaar was, kan op zich niet volstaan om aan te nemen dat zijn vader is overleden, laat staan dat dit aantoont dat dit de reden is voor verzoekers terugkeer naar Afghanistan in 2017.

In zover verzoeker aanvoert dat het in Afghanistan "een eeuwenoude traditie [is] dat een mannelijk familielid van de overledene het lichaam groet" en dat enkel hijzelf en zijn drie zonen, die toen reeds in België verbleven, hiertoe in aanmerking komen en dus niet zijn oom of schoonbroer en het minstens aannemelijk is dat een zoon voor de laatste maal zijn vader bezoekt, wordt erop gewezen dat verzoeker zich opnieuw beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen. Dit klemt des te meer daar verzoekers oom schijnbaar wel het lijk van zijn vader in ontvangst mocht nemen (administratief dossier, stuk 5, p. 11). Daarnaast brengt verzoeker geen enkel valabel argument bij om de argumentatie te weerleggen dat het niet aannemelijk is dat hij enkel om gepraat en geroddel te vermijden naar zijn land van herkomst zou zijn teruggekeerd, zo hij daar daadwerkelijk vervolging zou vrezen. Tijdens zijn gehoor verklaarde verzoeker dat in Afghanistan zelfs dichte familieleden kwaad spreken over een zoon die geen moeite zou doen om daar te zijn (administratief dossier, stuk 5, p. 11). In dit verband wordt erop gewezen dat, mocht verzoeker werkelijk nog een vrees voor vervolging hebben, verwacht kan worden dat deze vrees voor vervolging zwaarder zou doorwegen dan de vrees voor kwaadsprekerij.

Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot voor enkele jaren een vluchteling toestemming kon verlenen om voor bepaalde redenen gedurende een korte tijd terug te keren naar het land van herkomst. In dit verband wordt erop gewezen dat dit geen ander licht kan werpen op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker was er zich bovendien terdege van bewust dat zijn reis naar Afghanistan problemen zou kunnen geven voor zijn status in België, waardoor hij bewust opteerde om via Düsseldorf te reizen (administratief dossier, stuk 5, p. 2-3).

Daar waar verzoeker te dezen nog verwijst naar "het handboek van UNHCR", bemerkt de Raad dat dit geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.3.2.3.2. Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt:

"Vervolgens merkt het CGVS op dat uw verklaringen over uw reisdocumenten eveneens ongeloofwaardig zijn. Zo stelt u dat u naar en uit Afghanistan reisde met het vluchtelingenpaspoort dat uitgereikt is in België en dat dit paspoort niet werd afgestempeld bij het uitreizen uit de Europese Unie. Verder verklaarde u dat u om toegang te krijgen tot het Afghaanse grondgebied geen specifieke documenten nodig had. U verklaarde dat de Afghaanse autoriteiten het voldoende vinden dat u Pashtou sprak. Ook verklaarde u dat u bij binnenkomst een document heeft gekregen dat afgestempeld werd bij uw inreis en vervolgens ook bij uw uitreis. Dit papier zou bij uw uitreis ingehouden zijn (CGVS, 10). Hieromtrent merkt het CGVS op dat het onmogelijk is dat u bij het verlaten van de Europese Unie geen

uitreisstempel ontving. Iedere persoon die de Unie verlaat wordt door de grenspolitie gecontroleerd en enkel Europese Unieonderdanen ontvangen geen exit stempels. Vervolgens blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat Afghansen die Afghanistan binnenkomen wel degelijk in het bezit moeten zijn van Afghaanse identiteitsdocumenten, zoals een taskara. Praktijken met een document dat bij in- en uitreis worden afgestempeld zijn niet gekend (zie landeninformatie in de blauwe map). Op de vraag of u over een ander paspoort beschikt antwoordt u ontkennend, ook nadat u bent geweest op uw plicht tot medewerking (CGVS, 10). Nochtans kan uit bovenstaande vaststellingen alleen maar geconcludeerd worden dat u niet met uw Belgisch vluchtelingenpaspoort heeft gereisd en dat u bijgevolg nog over een ander internationaal reisdocument moet beschikken. Door dit paspoort niet voor te leggen weigert u mee te werken en houdt u essentiële informatie achter, informatie die uiterst relevant is voor het beoordelen van uw nood aan bescherming. Gezien uw verklaring bij de grenspolitie in Duitsland dat u uw familie regelmatig bezoekt en gezien het feit dat u een ander internationaal reisdocument achterhoudt is er een sterk vermoeden dat u vaker naar Afghanistan reist dan u zelf aangeeft, hetgeen er op wijst dat u geen vrees koestert in Afghanistan."

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onterecht voorhoudt dat hij toegang verkreeg door het Afghaanse grondgebied door Pashtou te spreken, nu hij immers uitdrukkelijk zei dat hij zijn vluchtelingenpaspoort liet zien. Er dient echter op gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing op goede gronden overweegt dat verzoekers verklaringen als zou hij met zijn vluchtelingenpaspoort naar Afghanistan zijn gereisd, zonder dat dit werd afgestempeld, niet geloofwaardig zijn. Dienaangaande kan er nog op worden gewezen dat verzoeker, geconfronteerd met de vaststelling dat men normaal gezien toch "binnen en exit stempels" krijgt, aangaf dat er een stempel op een stuk papier werd gezet, hetgeen niet in overeenstemming is met de beschikbare informatie. Gevraagd hoe verzoeker het dan zag dat hij zomaar Afghanistan binnen zou mogen komen met zijn vluchtelingenpaspoort, antwoordt verzoeker wel degelijk dat hij Pashtou spreekt en daar als Afghaan ging en dat men dan zou weten dat hij een Afghaan is met een buitenlands paspoort waardoor ze niet moeilijk zouden doen om hem binnen te laten (administratief dossier, stuk 5, p. 10), hetgeen niet kan overtuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt dienaangaande dan ook terecht op dat verzoekers verklaringen aangaande zijn reisdocumenten niet geloofwaardig zijn.

Voorts beargumenteert verzoeker dat zijn verklaringen ten aanzien van de grenspolitie in Duitsland dat hij zijn familie regelmatig bezoekt, foutief geïnterpreteerd werden nu 'regelmatig' voor interpretatie vatbaar is, dat hij gedetailleerde verklaringen aflegde over zijn twee reizen naar Pakistan waarbij hij zijn gezinsleden ging bezoeken en het bijgevolg zuivere speculatie is van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om te besluiten dat hij meerdere malen naar Afghanistan is gereisd. Er wordt op gewezen dat het wel degelijk opmerkelijk is dat verzoeker, gepeild naar het doel van zijn reis naar Afghanistan, aan de Duitse grenspolitie aangeeft dat hij zijn vrouw en kinderen ging bezoeken en dat hij dit regelmatig doet (zie administratief dossier, map 'Landeninformatie'), hetgeen wel degelijk een indicatie vormt dat hij meermaals is teruggekeerd naar Afghanistan. Bovendien dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven. Overigens dient erop gewezen dat *in casu* verzoekers vluchtelingenstatus wordt opgeheven omwille van zijn terugkeer naar Afghanistan in november-december 2017, wat door verzoeker niet wordt betwist.

2.3.2.3.3. Tevens considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog pertinent als volgt:

"Bovendien is het erg opvallend dat u stelt dat u wanneer u naar Pakistan reisde de juiste veiligheidsmaatregelen nam om niet opnieuw te worden aangevallen (CGVS, 9) maar dan toch beslist om terug te keren naar uw land van herkomst, de plaats waar u vervolgd werd, zonder hier geloofwaardige noodzakelijke redenen voor te hebben. Dat er geen sprake is van een reële vrees in Afghanistan blijkt ook uit uw verklaringen over uw verblijf in Afghanistan van 9 november 2017 tot 9 december 2017. U verklaart dat u bij aankomst in Afghanistan even in Kabul bleef en daarna enkele dagen naar Jalalabad ging. Hierop ging u terug naar Kabul waar u bij verschillende familieleden verbleef. U ging ook samen met uw familieleden naar verschillende plekken in Kabul (CGVS, 10-11). U verklaart expliciet dat u gedurende uw verblijf geen problemen heeft ondervonden. U zegt dat u waarschijnlijk wel problemen zou hebben ondervonden moest u teruggekeerd zijn naar Kunar of als u op één plek zou gebleven zijn, maar als u gevraagd wordt om welke redenen u dat denkt verwijst u enkel naar de gebeurtenissen van voor uw vertrek uit Afghanistan. Specifieke redenen waarom u zes jaar na

uw vertrek uit Afghanistan zou worden gevisieerd haalt u niet aan (CGVS, 12). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u zich vrij durfde te bewegen tussen Jalalabad en Kabul en in Kabul zelf. Wanneer u gevraagd wordt naar uw vrees bij terugkeer zegt u wel de taliban en daesh te vrezen maar heeft u het over de algemene veiligheidssituatie. Wanneer u de vraag wordt gesteld waarom u van mening bent dat u uw statuut van erkende vluchteling dient te behouden zegt u dat de situatie in Afghanistan ongeschikt is en moest die ooit beter worden, dat het een andere zaak zou zijn. Andere redenen om uw status te behouden kan u niet noemen (CGVS, 12-13). U haalt met andere woorden geen concrete elementen aan die er op wijzen dat er in uwen hoofde sprake is van een vrees tot vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.”

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij vermeld heeft dat hij voortdurend van (verblijf)plaats in Kabul veranderde om te vermijden dat de Taliban hem zou vinden en vermoorden. Uit het gehoorverslag van verzoeker blijkt inderdaad dat hij verklaarde op verschillende plaatsen verbleven te hebben (administratief dossier, stuk 5, p. 11), zoals in de bestreden beslissing ook al vermeld wordt. Uit deze verklaringen blijkt echter dat dit vooral om redenen van familiebezoeken was (schoonzus, oom, neef van zijn vrouw). Hij verklaarde bij zijn terugkeer geen problemen te hebben gekend en enkel problemen zou kunnen gekend hebben als hij naar Kunar was geweest of als hij op één plek zou zijn gebleven (idem, p. 12) en enkel de taliban en nu ook daesh te vrezen. De vaststellingen in dit verband in de bestreden beslissing houden dus stand en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.2.3.4. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij in de loop van de procedure heeft voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, besluit dat deze stukken niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

2.3.2.3.5. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat *in casu* geen intrekking van de vluchtelingenstatus kan worden doorgevoerd omdat artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet een *ex tunc* beoordeling vereist en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aantoonde dat verzoeker erkend werd als vluchteling op basis van valse verklaringen of valse of vervalste documenten, noch dat uit zijn gedrag kan worden afgeleid dat hem *ab initio* ten onrechte de vluchtelingenstatus werd toegekend, kan hij *in casu* worden gevolgd omwille van de hierboven uiteengezette redenen.

2.3.2.3.6. Verzoeker verwijst naar artikel 55/3, eerste lid van de Vreemdelingenwet en betoogt dat er *in casu* geen sprake kan zijn van het feit dat hij opnieuw de bescherming heeft ingeroepen van het land van zijn nationaliteit, dan wel dat hij er zich niet heeft gevestigd.

De Raad is echter van oordeel dat verzoeker wel degelijk opnieuw de bescherming heeft ingeroepen van het land van zijn nationaliteit. Zijn gedrag – het feit dat hij vrijwillig voor periode van een maand terugkeerde naar Afghanistan in 2017, waardoor hij vrijwillig opnieuw de bescherming heeft ingeroepen van het land van zijn nationaliteit – toont aan dat hij actueel niet langer een vrees voor vervolging heeft en hij derhalve geen vluchteling meer is.

De redenen die verzoeker aanhaalt voor zijn terugkeer naar Afghanistan, namelijk het overlijden van zijn vader, is zoals hierboven gesteld ongeloofwaardig en sowieso niet van die aard dat dit afbreuk kan doen aan het ‘vrijwillige karakter’ van verzoekers terugkeer naar Afghanistan, noch aan het besluit dat hij zich opnieuw onder de bescherming heeft geplaatst van het land van zijn nationaliteit.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij slechts voor een korte periode naar Afghanistan ging met een bepaald doel. De Raad is echter van oordeel, zoals hierboven uitgebreid uiteengezet, dat verzoeker niet aantoonde dat hij zich gedwongen naar Afghanistan moest begeven om zijn overleden vader te groeten of te begraven.

Verzoeker toont niet aan dat het absoluut nodig was voor hem om aanwezig te zijn in zijn land van herkomst dat hij ontvluchtte omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Dat verzoeker er aldus vrijwillig voor koos om naar Afghanistan terug te keren, toont aan dat hij zelf van oordeel was dat hij er niet langer een vrees voor vervolging hoefde te hebben.

De Raad herhaalt en benadrukt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zich bij zijn terugkeer van 9 november tot 9 december 2017 vrij kon bewegen in Kabul en tussen Kabul en Jalalabad (administratief

dossier stuk 5, p. 11) en er geen problemen kende, waarbij verzoeker toevoegt dat hij wel problemen zou gekend hebben was hij op één plek gebleven (administratief dossier, stuk 5, p. 12). Dit laatste is een bewering die geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker zich vrij kon bewegen bij zijn terugkeer, logeerde bij verschillende familieleden en buiten de algemene veiligheidssituatie geen concrete elementen aanhaalt voor een vrees bij terugkeer. Dergelijke vaststellingen wijzen erop dat verzoeker actueel niet langer over een vrees voor vervolging beschikt in zijn land van herkomst. Er wordt herhaald dat het niet aannemelijk is dat de vrees voor kwaadsprekerij meer zou doorwegen dan de vrees voor vervolging.

Bijgevolg besluit de Raad dat verzoekers gedrag – het vrijwillig terugkeren naar Afghanistan in 2017, waardoor hij vrijwillig opnieuw de bescherming heeft ingeroepen van het land van zijn nationaliteit zoals bepaald in artikel 1, C (1) van het Verdrag van Genève – aantoont dat hij actueel niet langer een vrees voor vervolging heeft en hij derhalve geen vluchteling meer is. Dienvolgens wordt zijn vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet opgeheven.

Zoals hierboven reeds werd besproken, kunnen de door verzoeker neergelegde documenten deze vaststelling niet wijzigen.

In acht genomen wat voorafgaat wordt de vluchtelingenstatus van verzoeker opgeheven overeenkomstig artikel 55/3, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Voor zover verzoeker zich beroept op de aangevoerde asielmotieven om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen in dit verband. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet kan steunen op deze motieven om aannemelijk te maken dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren zijn in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "improvised explosive devices" (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager liggen dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de 'conflict severity' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, *"Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019"*, 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De bestreden beslissing wijst er voorts terecht op dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport *"EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van juni 2019 blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport *"EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van juni 2018, het rapport *"EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update"* van mei 2018 en het rapport *"EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van juni 2019. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport *"EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van juni 2018, het rapport

"EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update" van mei 2018 en het rapport "EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2019, de COI Focus "Afghanistan: Security situation in Kabul City" van 15 mei 2019, de COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul city" van 8 april 2020) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers eist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. In zoverre er in de stad Kabul sprake zou zijn van willekeurig geweld, dient erop gewezen dat in het rapport "EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018 (p. 99) uitdrukkelijk wordt vermeld dat het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van dit besluit, het op algemene wijze verwijzen naar en bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het poneren van een vrees voor zijn leven en voor een leven in erbarmelijke toestanden en het citeren uit een rapport (verzoekschrift, stuk 3) toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn (zo zij niet dezelfde is) als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen.

In zijn eerste aanvullende nota neergelegd ter zitting verwijst verzoeker naar artikel 10, lid 3, b) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Asielprocedurerichtlijn) en benadrukt dat de verwerende partij nauwkeurige en actuele informatie moet verzamelen over de algemene situatie in het land van oorsprong en dat actueel betekent dat deze informatie maximaal zes maanden oud mag zijn, of alleszins voldoende recent.

Verzoeker meent dat de COI Focus "*Afghanistan: Security situation in Kabul City*" van 8 april 2020 die de verwerende partij in haar aanvullende nota voorlegde, nauwelijks bronnen vermeldt van het jaar 2020 en dat verzoeker wel een bron uit 2020 kan voorleggen, namelijk het "*Afghanistan Protection of civilians in armed conflict Midyear report: 1 january – 30 juni 2020*" van UNAMA van juli 2020.

Waar verzoeker stelt dat de informatie voorgelegd door de verwerende partij onvoldoende actueel is, wordt vastgesteld dat deze informatie inderdaad de periode 1 april 2019 – 31 maart 2020 beslaat, maar dat verzoeker niet op concrete wijze aanduidt in welk opzicht deze informatie inmiddels achterhaald zou zijn. Hij toont niet aan dat de situatie in Kabul sindsdien op significante wijze is gewijzigd en beperkt zich tot het verwijzen naar de onderhandelingen tussen de Afghaanse regering en de taliban. Door hiernaar te verwijzen en te stellen dat het Commissariaat-generaal de implicaties hiervan niet heeft onderzocht, toont verzoeker echter niet op concrete wijze aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoeker voegt zelf een rapport van het UNAMA van juli 2020 toe, waaruit hij afleidt dat het aantal doden en gewonden bij de burgers in Kabul wel gedaald is maar dat dit te danken is aan minder slachtoffers veroorzaakt door geallieerde troepen en door ISIL-KP, en niet aan minder slachtoffers veroorzaakt door de taliban, terwijl verzoeker de taliban vreest, ook als ex-militair. In dit verband herhaalt de Raad dat verzoeker zich *in casu* niet kan steunen op zijn asielmotieven om aannemelijk te maken dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad benadrukt tevens dat het feit dat het aantal slachtoffers veroorzaakt door de taliban in Kabul niet gedaald zou zijn, geen afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat in het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 (p. 99) uitdrukkelijk wordt vermeld dat het niveau van het willekeurig geweld in Kabul niet dermate hoog is dat een burger (wat verzoeker nu is) enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De elementen uit de eerste aanvullende nota van verzoeker en de stukken daarbij gevoegd, doen geen afbreuk aan de vaststellingen die hierboven worden gedaan.

De Raad wijst er ook op dat in de continentale rechtstraditie, arresten geen precedentenwerking hebben.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan."

Tevens wordt in de bestreden beslissing pertinent overwogen als volgt:

"Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. U bent immers vertrouwd met de stad omdat u er zelf nog heeft gewoond (CGVS 23 september 2011, 3) en opleidingen heeft gevolgd (CGVS 23 september 2011, 5). Ook voor uw vertrek uit Afghanistan in 2011 verbleef u in de stad Kabul (CGVS 23 september 2011, 13), net als toen u in 2017 terugkeerde. Daarnaast beschikt u over een familiaal netwerk in de stad Kabul. Zo woont

uw schoonzus en ook uw oom (CGVS, 4). Uw schoonbroer en uw schoonouders hebben eveneens in Kabul gewoond en uw schoonbroer komt voor zijn werk vaak in Kabul (CGVS 1, 4-6), waardoor er mag verondersteld worden dat ook zij daar over een netwerk beschikken. Bovendien verklaart u zelf dat de financiële situatie van uw familie goed is (CGVS, 6), zodat u ook op dit vlak kan ondersteund worden. Men kan dus concluderen dat u in de mogelijkheid bent om in Kabul een bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u enkel dat de veiligheidssituatie in Kabul niet goed is (CGVS, 13). U verbleef echter in 2017 bijna een maand in Kabul, en dit zonder problemen. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond maakt u niet aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen, zodat deze opmerking niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kan worden beschouwd."

Verzoeker verwijst naar zijn profiel van overheidsmedewerker, meer bepaald zijn vroegere werkzaamheden voor het Afghaanse leger. Er wordt vooreerst op gewezen dat de vaststelling dat verzoeker is teruggekeerd naar Afghanistan waar hij een tijdlang heeft verbleven, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging (door de taliban). In zoverre verzoeker in dit verband nog een hypothetische vrees voor de taliban en voor Daesh voorhoudt in hoofde van zichzelf, alsook in hoofde van zijn familie, kan dit dus niet dienstig worden aangevoerd. Te meer daar verzoeker verklaart dat zijn vrouw thans nog steeds, en dit zonder problemen, in Afghanistan verblijft (administratief dossier, stuk 5, p. 3 en 6). Gelet op het voorgaande, kan bovendien evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij in Kabul voortdurend veranderd zijn van verblijfplaats om te vermijden dat de taliban hem zou vinden en vermoorden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is vergeten dat verzoeker ook een echtgenote en vijf kinderen heeft, dient erop gewezen dat *in casu* enkel een beoordeling wordt gemaakt van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker, in wiens naam onderhavig verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Het komt niet aan de asielinstanties toe om, in het kader van de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, te gissen naar en rekening te houden met de potentiële verblijfplaats(en) van verzoekers in België en van in Afghanistan verblijvende gezinsleden en/of een beoordeling te maken van de redelijkheid van een eventueel intern vestigingsalternatief in hoofde van deze gezinsleden. Volgens zijn verklaringen bevindt zijn echtgenote zich in Jalalabad. Dat verzoekers kinderen op het Belgische grondgebied verblijven, doet hieraan evenmin afbreuk nu uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging. Op zich doet dit element dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat er in hoofde van verzoeker een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief bestaat in de stad Kabul.

Onder verwijzing naar het rapport van UNHCR (verzoekschrift, stuk 3) merkt verzoeker op dat Kabul als stad verzadigd is voor de opvang van alle vluchtelingen en dat zijn familie en hijzelf er bijgevolg in erbarmelijke omstandigheden terecht zullen komen, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T./ Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hem onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. Dit klemmt des te meer daar uit de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in de stad Kabul wel degelijk over een netwerk beschikt en dat hij met de stad vertrouwd is, alsook dat hij verklaart dat de financiële situatie van zijn familie goed is. Er kan dan ook wel degelijk redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker ingeval van terugkeer naar Afghanistan en hervestiging in de stad Kabul kan terugvallen op een ondersteunend netwerk en zijn eigen werkervaring in het verleden.

Algemene informatie over de toestand waarin sommige teruggekeerde vluchtelingen en intern ontheemden (IDP's) terechtkomen, of algemene informatie over de socio-economische situatie in Kabul stad kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan deze vaststelling.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat terdege rekening werd gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en dat hij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend twintig door:

A. DE SMET,	wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET